

Předkládaná práce je věnována problematice stylu ruského postmoderního románu. Problém byl zkoumán na textu čtyř klíčových románů reprezentativních představitelů tohoto směru, jejichž vznik spadá do 90. let 20. století.

- Vladimir Sorokin (), « »
- Viktor Pelevin (), « »
- Tatiana Tolstaja (), « »
- Ljudmila Petruševskaja (), « »

Jako metodologický základ byly použity postupy rozpracované funkční stylistikou, které jsou doplněny teorií konstruktivně-stylových vektorů V. G. Kostomarova.

Cíl práce spočívá v co nejpodrobnějším popisu specifických stylových rysů, příznačných pro text románu v postmoderní situaci.

Východiskem bádání jsou stěžejní principy postmoderního textu, přičemž v první části jde o principy nekonstitutivní, v druhé pak konstitutivní. Každá z prvních čtyř kapitol je hloubkovou analýzou textu jednoho z románů, jenž je zkoumán z hlediska jednoho z následujících nekonstitutivních principů: dekonstrukce, simulacrum, rizoma, smrt autora. Realizace jednotlivých principů je detailně rozebrána na příkladě konkrétního textu a zastřešena srovnáním osobitého využití tohoto principu v jiných textech. Rozbor se týká obsahové i výrazové roviny, čímž zahrnuje: tematiku, syžet, kompozici, obraznost, tropy, a také fonetickou, morfologickou, lexikální, frazeologickou a syntaktickou vrstvu jazyka. Zvláštní pozornost je pak věnována struktuře textu. Pátá kapitola pojednává o triádě konstitutivních principů postmoderního textu, a sice dialogičnosti, intertextualitě a hře. Jejich fungování v rámci textu je prozkoumáno ve všech zmíněných románech.

V závěru práce jsou shrnuty výsledky, jež vyplynuly z výstupů provedených analýz. Konkrétní stylistické tendence, odhalené v textech zkoumaných románů, jsou popsány v souvislostech se základními postmoderními principy. Rovněž jsou zaznamenány jisté obecně lingvostylistické tendence současného ruského jazyka, které se v textu ruského postmoderního románu projeví.